

L'INTRANSIGENT

Val 10 cènts.

PERIODIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS

BARCELONA

(ADHERIT A LA «UNIO CATALANISTA»)

6 de Febrer 1919

PE'LS ARAGONESOS D'ENFRONT

Unió aragonesista

Un dels factors més principals que han servit més per a descompondre l'Aragó, ha sigut sens dubte, la Colònia Aragonesa d'aquí, i, damunt d'ella, cauen totes les responsabilitats que hi puguin haver. Això podem manifestar-ho sense contemplacions de cap mena.

La nostra ploma que's intransigent, devinguda del antic Sobrarbe, d'aquell Sobrarbe iniciador dels furs ibèrics, no pot per menys de condemnar l'obra de la Colònia Aragonesa de Barcelona. I, pensar que tot o han fet en nom d'Aragó!... Per això me dirigeixo als caps devanters de la Casa d'Aragó de que és hora que reflexionin i posin un xic de sentiment patriòtic en l'obra de colonització que volen emprendre, i elevin nostra Pàtria al lloc que per dret correspòn. Que sigui un poble com els demés de l'Ibèria que volen viure. La Colònia empès, sent la nacionalització de nostra terra deixant de banda aquell estol de joves tots ells de bons sentiments menys els capitans, que també amb el nom d'Aragó mercadegen certa política anti-autonomista i frustrada d'un radicalisme fulé i despòtic per la causa de la llibertat dels pobles.

Deixant de banda aquestos, doncs, tots els demés estan indentificats amb nosaltres, però el mutu personalisme els allunya del patriotisme i de germanor que'ls uneix la Naturalesa.

Si la Colònia Aragonesa o sigui els seus fundadors haguessin partit de la base principal de nacionalitzar nostre sentiment en lloc de rebuscar un apoi estrany com feren, ara, no hauriem de lamentar la baixesa que tothom nota als aragonesos i la seva conceptuació com a tals, Aquella casa serviria el bon nom de la terra malhaurada, orgull nostre; dels Zurita, Servet i Pignatelli i altres qu'honran nostra Nació.

No ha sigut aixó sols el que ha desmenbrat l'esperit aragonés contemporani sinó els actes qu'ha celebrat la Casa, tots ells, fugitius de la vitalitat nostra, enganyant a la descarada aquells pobles que feren ofrena i donaren pedres arquitectòniques pera pujar el Palau dels aragonesos residents a Barcelona...

Jo no negaré que la casa estigui mal constituïda, però sí diré que'ls procediments que allí s'usen són dolents... Allí no s'ensenyava per a rés l'idioma català, tot es llengua oficial com si el català fos per els aragonesos un idioma estrany. No es respecta sisquera que bona part de l'Aragó el parlen. Si qualqué fill de Ribagorça, com jo mateix, s'a-

== PER CATALUNYA ==

Els representants dels Ajuntaments de Catalunya al Banquet del dia 26 al Palau de Belles Arts

(De la Revista "Barcelona 1919")

treveix a escriure'l i a pensar-hi, descaradament se li diu que's *ofender a la madre patria*, com si els nostres avant-passats no escribissin i pensessin amb la mateixa llengua que jo usso i que's parla en aquells reconcs pintorescos de l'Osca històrica.

Mediteu; caps principals de la Casa d'Aragó, i procureu prompte, molt prompte, canviar i transformar l'estat de la Colònia que engendri i no degeneri l'esperit radical i trasformador dels aragonesos residents a Barcelona.

L'hora de la pau s'ha apropa i la mateixa inquietud que senten les demés nacionalitats fem-la sentir també a la nostra...

GASPAR TORRENTE.

De la Unió Regionalista Aragonesa.

En Francesc Macià dirigint la paraula al poble

¿REVOLUCIONARIS O REBECS?

—Caló el chapeo, requirió la espada, miró al soslayo, fue... y no hubo nada.

Soc molt poc aficionat al atac personal, aduc en el terror polític, que es aont se prodiga brutalment. Es més; considero com un dels defectes més funestos per a Catalunya, l'esperit iconoclasta dels seus fills, vulgarment conegut amb el nom de *reventada*, inclinació natural que sembla ser patrimoni de tot bon català. El nostre exagerat individualisme, ens porta moltes vegades fins inconscientment, a destruir, sense preocupar-nos de edificar, i també a voltes a no averiguar si lo que destruïm es la llevor de una obra positiva, una realitat del pervindre. Aquí tot se perdona menys el desitj d'enlairar-se noblement per damunt dels demés, ¡Ai del que, pels seus propis mèrits, i res més que'ls seus mèrits, sobressurti quelcom del nivell general! Aixó aquí es un delictes imperdonable, i ben aviat l'envolten una munió de reptils que fingint amistat franca, procuren rosegar-li el pedestal, per a que la caiguda sigui sorollosa. Es també per la repugnància instintiva que'ns causa aquesta lamentable condició de les gens d'aquesta terra, que m'abstinc tot lo que puc de personalisar les qüestions, quant aquestes preden lluirement tractar-se en son aspecte doctrinal, o be d'aplicació pràctica.

Més quan la hegemonia política está vinculada gairebé exclusivament en una sola entitat, per important que sia, i aquesta ha trasmés tots els seus poders en la persona del seu *leader*, fins al punt de que no es ella la que amb aquets poders li endressa una forta corrent d'opinió, una força col·lectiva que'l leader deu interpretar fidelment, per a traduir-la en realitats pràctiques, sino que es ell, aquest home privilegiat, el que es verb i pensament de la col·lectivitat que'l segueix, ell el que es idea i acció, ell el que infiltra en les seves masses l'esperit que'ls hi dona vida i moviment, ell el qui dicta lleys i marca orientacions, esmortuint amb la força de la seva dialèctica i del seu prestigi, els batecs de l'opinió, que dauria ser la sava nodridora de tofa la actuació política; quan aquest home manté en hipoteca el pensament col·lectiu de una bona part de les forces vives del país, aleshores, força es pronunciar noms i senyalar responsabilitats, perquè no sols solament compromesos els interessos morals i materials de la col·lectivitat aont actua com suprem definidor, sino també els interessos morals i materials de les col·lectivitats totes, dels individus tots, sempre que aquets representin elements de producció i de riquesa. Cal, per aquestos motius, que parlem quelcom dels moments actuals, que'ns han de senyalar camins per a un futur no molt llunyà. Cal que la novella Fe-